

A föltámadás szomorúsága

Akik Ady Endrét az örökletlen sértettek, a tördelőléleknek ne legyen irigalom. Nem fűszéres, nem szent mérveglők, csak a tártatlan nagyság ellen fenekedők. Labancnak is rosszak. Nem kapván mesteri áldást beállnak a gyötretöklöz. Iskolás méltoságon hogyan is lehetne leírni a nagy cethelat, akitől megszült a tenger. Mondják, ez alig művészet, inkább téboly, parázna wyhogás, vörös kehota. Akiknek orszáig nem faj, azoknak pózmaggyerság, akiknek semmi se faj, azoknak pózemberség. Póz-e, ha embert is magához mérhetőt kíván? Különben beköltözének hajába a férgek, petézének isten-üstökébe. Mondják, ez a kín a lueszé. És oda-mézzetek: sebecit viseli mandzsetta-gombnak! És persze garazda mutatványos. Ék: esztétikus szemfényvesztők, csak nyuszifarkot varázsolnak a hölgyek lárverte szelencéjébe - püderpamacsnak. Kérlek Kalásán, ez a poéta, ez egy hamisítatlan vidékfi. Igen, a rezgőnyárfát nem tűrészi össze a diófával. Ez a cigány Ady Endre cifrállkodik! Uraim, Godolphin Arabian sallangosan is a teliver ménnek királya. Pedig vonszontt valla vizesajtót és valla szomorú próba-mén, ami jelenti, hogy csupán a ciklandozásra jogosult. Am az ő lelke ezt nem tűrhete, pördítvén lovászokat felre, a kiváltságos ellenfelet megtepázva, verben és tajtékban felküzdé magát fekete Kossónak a Szerelmenben. És akkor megadatek neki a legfőbb rang, viselhette a legékeesebb orszásmokat. Kai, hogy a művészetben a sílány-

ságot szaporítják, uraim! - Mondják, a Lida párisi kalapja árnyékot vetett aggára, úgy utazott példaként a Romlás Vírágáéhoz. Mondják, utazott megkésve, mert a Baudelaire-versnek, mint az ökövérszínű mellénynek divatja múlt. Simítsa meg rángó szárkat a mosoly. Uraim, a benső tartást lemasolni máig sem lehet. A költői vakmerőségnek nincs köze máig sem a divathoz. De bizonyos, hogy kiseremelik az ősök az utódokat. Ramutatót a gyzémantos franciára a templomépítő Dante, ráreiszákos Edgar Poe is. Lát Ady Endre kék lángú ujjakat feléje nyúlni a kezai sötétből, idegen éjtől. Lát hat X.Y.Z. is, de utóid nem lesz belőlük, mert hamis a káprázatuk, így épülnek templomok almaspitéből. - Mondják, villogtatva a magukat. Kérdik, miért nem háig egy fokkal magarellora, a csillag-bánata Apollinaire-höz. Tudják, ez a meglőtt szurrealista fej nemcsak a sebész pölygától magarodik, akár a havas. A Magas Tatrában tébolyog Ady Endre régen, vele a Föltámadás szomoniája. Nézi szögheljes tenyerét, beléméz a Csorba tóba, mint kásólt a csorba tükörbe, görbe tükörbe, és nem ismer magára: Föltámadtam, jaj, föltámadtam! - A virágdobókat szeressük-e? Hullt a virág, szakad a virág arata is. Dobálják barbaírok, cigari szeretők, senobok. Lehajol néha a költő, megtörtel egy-két szálat, feltűzi ledéices kalapjába. Aki annyira kívánta a lódoletot, boldogó szelleme cömört. Kap inkább. Lettekbe néz, mint hajdan a csorba tóba, és nem ismer magára: Föltámadtam, jaj, föltámadtam! - A darabolókat, a kóncolókat megvessük-e? Ezek, a belsőséget marcangoló, idő múltával mindig mások, megjelennek szólóan: Nekem az epéje

a kedves, nekem a csiger-írdó gyomra, nekem istenes lelke,
nekem az istentelen, nekem a fekete ménsége: mímelem,
nekem vérszínű orátorsága: fölveszem. Költők, eszté-
táik, egzebek, én a szantséges testet megtartom törtet-
lenül. Szóljon a vépszó a kufárelteknek, az advévők-
nek. Már émelgítően beakrozza a nép, és alulról föl-
fele is csúsznak a romlasztó csókok. Látok én csillag-
ra akasztva egy elárvult ostort. Nekem Ady Endre
ostora tetszik.

Nagy László

